

πὲρ τ' ὑποτάσσει καὶ ὑπακούειν τῷ
δοθέντι ὑμῖν ἀπὸ τοῦ ποιμένου. καὶ πρὸς ἧν
ὁδηγῶσθε διὰ τὴν ἐντολήν τοῦ καλοποιμένου
κῦ, τοῦ κῦ δεκθῶμεν.

πρὸ τοῦ ὑπομένειν τὰ βαρῆ θλίψιν σήμερον^{σαν}
ἡμῶν, καὶ ἀχρεῖς εἶναι ὀλοφύχως τῷ θεῷ, τοῦ
κῦ δεκθῶμεν.

πρὸ τούτου καὶ δακτύλων σχίσθη^λ καταπαυθῆναι.
καὶ σὺ δεθῆναι ἡμᾶς τῷ δομένῳ τῆς κατὰ
θεῶν ὁμοιοῦσας, τοῦ κῦ δεκθῶμεν.

ἀντιλαβοῦσθε σὺν ἐλέησιν καὶ διὰ φύ
λαξον ἡμᾶς ὅθ' ὅτι ἡ σὺ χεῖρ ἡ:

πρὸ τῶν αἰεθῶν τὰς χεῖρας ἡμῶν πρὸς τὸν θεῶν
χωρεῖς ὀργῆς καὶ διαλοισμῶν, τοῦ κῦ
δεκθῶμεν.

πρὸς τοῦ φορνῆσ
ἀκολασίας ἀποτείνεσθε. καὶ πρὸ τῆς
σωφροσύνης ἡμεῶν βαλλέσθε, τοῦ
κῦ δεκθῶμεν.

πρὸ τοῦ μὴ καταθῆναι ἄλλήλων τῆς μνησί
κακίας καὶ τῆς σὺκοφαντίας. ἀλλὰ τῷ
τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ὁμοιοῦσας ἡμῶν.
πρὸς τὴν ἀλλήλων σὺδομῆσθαι ἀσπῆν, τ' κῦ
δεκθῶμεν.